

Sygn. akt III KO 64/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

po zapoznaniu się z pismem D. L., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania karnego wykonawczego, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt II AKzw 702/18, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt II Ko 231/18, w przedmiocie odmowy odroczenia wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. L. wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt II K 121/13,

stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

D. L. w dniu 23 maja 2022 r. (data wpływu) wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o „uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 marca 2019 r. pod sygn. akt AKzw 702/18 i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu zażaleniowym”. Swój wniosek umotywowował wystąpieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – tj. wadliwej obsady sądu, z uwagi na delegowanie sędziego, który wydał kwestionowane rozstrzygnięcie, do wykonywania obowiązków orzeczniczych w innym sądzie na czas pełnienia funkcji prezesa sądu, co stanowi rodzaj delegacji nieznaney w polskim systemie prawnym i nie wywołuje skutków prawnych.

Wniosek skazanego został zarejestrowany jako sygnalizacja potrzeby wznowienia postępowania z urzędu i przydzielony do referatu SSN Igora Zgolińskiego (k. 2, 7 akt SN).

Z uwagi na wniosek D. L. o wyłączenie SSN Igora Zgolińskiego od rozpoznawania przedmiotowego wniosku, w którym powołał się na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci wadliwej obsady sądu z powodu powołania tego sędziego na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 października 2022 r., wyłączył go od rozpoznania sprawy III KO 64/22 (k. 49-56 akt SN).

Przechodząc do oceny wniesionego przez D. L. wniosku, podkreślenia przede wszystkim wymaga, że kwestia ta była już wcześniej przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który postanowieniem z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt IV KO 80/21, pozostawił tożsamy wniosek obrońcy bez rozpoznania, uznając go za niedopuszczalny.

Następnie, w związku z kolejnym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania z tożsamą argumentacją, zarządzeniem z dnia 2 marca 2022 r., sygn. akt III KO 9/22, sędzia SN Eugeniusz Wildowicz stwierdził brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu postępowania wykonawczego o sygn. II AKZw 702/18.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko wyrażone w obu ww. judykatach, że procedurze wznowienia postępowania określonej w przepisach kodeksu postępowania karnego podlegają tylko te postępowania, dotyczące stosowania instytucji prawa karnego wykonawczego, które kończą się wydaniem orzeczenia charakteryzującego się trwałością, a więc niepodlegające korekcie w trybie art. 24 k.k.w. Ponieważ postanowienie w przedmiocie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności nie powoduje trwałej zmiany sposobu i trybu wykonywania kary, a w szczególności nie zamyka drogi do dalszych starań o odroczenie wykonania kary, postępowanie zakończone wydaniem takiego orzeczenia nie należy do kategorii podlegających wznowieniu. Na marginesie przypomnienia wymaga, że D. L. już kilkakrotnie ubiegał się o odroczenie kary pozbawienia wolności, której dotyczy przedmiotowy wniosek. Nie

negując merytorycznej zasadności przedstawionej przez skazanego argumentacji, z uwagi na wskazaną formalną przeszkodę niemożliwe jest podjęcie badania kwestii zaistnienia w sprawie sygnalizowanej przez autora pisma bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Biorąc powyższe pod uwagę zarządzono, jak na wstępie.